

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 14. mal. travna 1893.

List 15.

Častitka.

Luč z nebes je prisvetila
Narodom sveta v pomoč;
Luč preblaga, luč premila,
Razjasnuje grešno noč.
Luč, ki zaljša Petrov tron,
Zdajni papež je Leon.

* * *

Bodi toraj nam pozdravljen —
Od Slovencev dnes preslavljen:
Slava, slava papežu,
Leonu, premodremu;
Slava Leonu,
Slava, slava mu!

Simon Gaberc.

Slovenskim romarjem v Rim.

10. aprila 1893.

V deželo južno bratje nam hitijo,
V deželo, ki je vert cvetoč;
Visoke kjer ciprese zelenijo,
Limone rumeni se sad dišeč;
Z višine modre solnce žarovito
Zori na terti kapljo ognjevito;
V palačah širijo se krasni dvori,
Kjer večni hranijo se umotvori. —
A to Vas, bratje, ni ganilo,
Domovje da pustili milo:
Italija zaklade boljše hrani,
Sinovi prišli k njim ste Cerkvi vdani.

* * *

V kraljici morja, nekdam slavni,
V prelepi cerkvi, starodavni.
Ostanki Marka sv. evangelista.
In v Padovi je duša, blaga čista
Antonova zemljo pustila,
In v raj se preselila.

Bazilika, spominek grobni zali,
Meniha svetega življenje hvali. —
Asisi, mesto svetega imena,
O zemlja posvečena
Po Francu, redovnem očetu.
Ki ves umerl je svetu,
Da vredno nosil Kristusa bi rane,
Po kerubinu mu zadane.
Kasinska gora dviga se v oblak,
Kjer živel Benedikt očaj,
V molitvi, postu, znoju Bogu služil,
Dokler se je nebeščanom pridružil.
In tukaj čaka mu teló,
Da vstane poveljčano.
Glej tam na griču je Loreto,
Marije kamor bišo sveto
Postavile so angelov roke,
Ko nam se uniaknila je. —
In tam, kjer gore grozne žrela
Posula mesta z dežjem so pepela,
Kjer kraljeval je nekdam pekla zmaj,
Kjer vladale paganstva hudobije,
Kraljica rožnovenska zdaj
S prestola milosti dobrote lije. —
Kedo naštel svetišča bi neštete,
Kedo opiše Vam vse kraje svete!

* * *

O Rim, ko slišim slavno to ime,
Se taja mi sercé.
Kedo imena zná, kedo število,
Kar v tebi jih je kri prelilo
Za Jezusa. Mogočni kolosej,
Ti nam povej,
Spominek večni mučenikov!
Pa ti molčiš —
Molčeči govoriš,
Da tvoja tla so pila kri Svetnikov.
In tamne katakomb grobišča
Predraga kristijanom so svetišča,
Bazilike in cerkve slavne
Spomini krasni dobe davne,
In Petrova vse nadkriljuje,
Sej Jezusa namestnik v nji stoluje,

Učitelj vere, vidna cerkvi glava,
 Vesoljni Cerkvi, ki edino prava
 Živela bo do konca dni,
 Ker Kristus v nji živi.
 Le to, le to Vas, bratje je ganilo,
 Da ste pustili domovino milo.
 Vas želja je privedla sveta
 Do tih svetišč, do svetega Očeta.
 Zato naj milosti Vam teče tukaj vir,
 Prejme naj duša milost — serce mir.

Janez Bilc.

Cerkveno leto, ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

Drugo poglavje.

Božična doba.

§. 8. Razglašenje Gospodovo ali praznik svetih treh Kraljev.

(Dalje)

Trojno darilo, zlato, kadilo in miro, darovali so trije Modri Sinu Božjemu ko kralju, Bogu in človeku. V duhovnem pomenu značijo ta trojna darila ljubezen, molitev in dobra dela.

Starodavno izročilo poroča, da so trije Modri, po sv. Tomažu kerščen, pozneje razširjevali blagovestje Kristusovo, in umerli smerti mučeniške. Njih trupla so zgodaj prinesli v Carjigrad, od tod v Milan, in od tam jih je dal Friderik Rudečebradec v 12. stoletju prenesti v Kolonjo, kjer jih še zdaj hranijo in časté.

Radi svojega prepomenljivega notranjega obsega je imel ta praznik od nekdanjako vzvišen cerkveni obred. Praznovali so ga z vso slovesnostjo in z najvišjim sijajem, zlasti pred 4. stoletjem. Predan je bil v nekaterih škofijah, n. pr. v Mogunjski, še v 11. stoletju postni dan.¹⁾ V spomin kersta Jezusovega v Jordanu so v dan Treh kraljev v iztočni in afrikanski cerkvi kerščeniške slovesno kerščevali, kakor v soboto pred Velikonočjo in pred Binkošti. Dandanes se v ta spomin voda blagoslovlja, pri Gerkih izvanredno slovesno.

3. Pri tej priliki naj nekoliko spregovorim o cerkveni rabi vode sploh. Cerkev je sprejela vodo v krog svojih obrednih opravil iz več vzrokov. Kristus, kerščen v vodi Jordanski, podelil je vodi višjo, posvečevalno moč. Sredstvo, po katerem se podeljuje dušno prerojenje pri sv. kerstu, sprejeli so že zavoljo tega v posredovanje družih božjih milosti. — Voda nadalje po svojih natornih lastnostih kaj primerno označuje notranje očiščenje in posvečenje. — Voda je snov, ki prešinja kot sostavni del vsako telesno bitje. Voda v bogoslužni rabi nas tedaj uči, da imajo vse stvari služiti Bogu. Blagoslovljaje vodo hoče sv. cerkev izprositi varstva božjega in pomoči za vse naše žitje in imetje; kajti vse, kar smo in imamo, zdihuje pod težo greha, in potrebuje rose milosti božje. Vir vsega odrešenja, blagoslova in pomoči pa je rojstvo včlovečenega Sinu božjega. Poslednji žarki praznika božičnega odsvitajo v praznovanju „Razglašenja Gospodovega.“ Izvolivši si ta dan za blagoslovljenje vode, hoče sv. Cerkev vir vsake milosti nape-

ljati na vse naše žitje in bitje, ter na ta način Detetu božjemu posvetiti in darovati vse naše dejanje in nehanje.

4. Izmed nadaljnih posebnosti, po katerih se je praznik „Razglašenja Gospodovega“ odlikoval, omeniti je, da so v ta dan svoje dni napovedovali red velikonočne dobe, t. j. dan velikonočnega praznika, štiridesetdanski post, in dneve družih premakljivih praznikov cerkvenega leta. Listi, katere so v tej zadevi nadškofje pošiljali škofom, imenovali so se „velikonočni listi.“ Ostanek tega nekdanjega običaja so „pastirski listi,“ ki jih dandanes izdajajo škofje o pričetku štiridesetdanskega posta.

Poseben običaj je na ta praznik v navadi v Rimu, v vstavu rimske Propagande. Gojenci tega vstava imajo namreč v ta praznik govore v raznovrstnih jezikih. To je nekak odmev vse hvale in slave, ki se daje Odrešeniku v tako različnih jezikih po širnem svetu.

V popraznovanje „Razglašenja Gospodovega“ spada šest nedelj, ki se zovejo po tem prazniku 1., 2. itd. po „Razglašenju Gospodovem.“ Ako zavoljo zgodnje Velike noči ne morejo priti vse na versto, pridenejo se ostale nedeljam po Binkošti.

Drugo nedeljo po „Razglašenju Gospodovem“ obhajamo praznik presv. Imena Jezusovega. Ta god je takorekoč središče, v katerem se stekajo vsi drugi prazniki Gospodovi; v celoti nam predločuje vse, kar nam je Jezus, in kar je za nas storil. Od kraja so združevali ta god z noveletnim praznikom. Pozneje so ga praznovali v dan 14. januarja. Papež Inocencij XIII. ga je s pismom z dne 20. decembra 1721, naprošen po cesarju Karolu VI. prestavil na drugo nedeljo po „Razglašenju Gospodovem.“ V Avstriji zadobi v osmini tega praznika popolen odpustek, kedor vredno prejme v ta namen zakrament sv. pokore in presvetelega R. T., in po namenu sv. Očeta moli.

§. 9. Očiščenje blažene Marije Device, ali Svečnica.

Cerkveni pisatelji pred 5. stoletjem o tem prazniku nič ne omenjajo. Obhajal se je pa že sredi 5. stoletja v cerkvi Jeruzalemski pod cesarjem Marcijanom, in sicer z obhodom, pri katerem so nosil sveče.¹⁾ Od tod je prešel v cerkev Antiohijsko okrog leta 526. Ko je pozneje huda kuga divjala v Carjigradu, ukazal je cesar Justinijan (6. stol.), da se ima ta praznik, z imenom hipapante, t. j. srečanje, približanje, slovesno obhajati v dan 2. februarja. Od tega časa se je razširil po vsej gerški cerkvi.

V zatočni cerkvi ga je vvedel papež Gelazij I. l. 494, da bi ž njim spodrinil poganske očiščevalne svečanosti, ki so bile v Rimu običajne. Rimljanje so namreč meseca februarja obhajali svojemu maliku Panu v čast praznik, „luperkalije“ imenovan. Imeli so pri tem praznovanju obhode s svečami in bakljami. Da bi takim običajem, ki sami na sebi niso ne poganski, ne kerščanski, ampak človeški, vdihnil kerščanskega duha, sprejel je imenovani papež enake običaje tudi za kerščanski praznik, za „Svečnico.“ To je bilo storiti tim lažje, ker se je praznik s takimi šegami že prej obhajal v gerški cerkvi.

Ta praznik omenja obrednik Gregorijev; natančneje pa ga popisuje Ildefonz Toledski (7. stol.), ker se je dotičnega obhoda s svečami vdeleževala ne

¹⁾ Bercastel, 10. str. 102.

¹⁾ Hergenröther, cerkv. zgod. I. str. 413.

samo duhovščina, ampak tudi ljudstvo. — V Nemčiji ga nahajamo v 8. stoletju.

Že razna imena tega praznika kažejo, da se obhaja v spomin različnim dogodbam iz življenja Jezusovega in Marijinega. Imenuje se namreč „Približanje,“ ali tudi „Darovanje Gospodovo,“ „Očiščevanje Marije Device,“ in „Svečnica.“ Gerška cerkev se je pri tem v prvi versti ozirala na darovanje Jezusovo v tempelju. Vsled Mojzesove postave je bil namreč vsak izraelski prvorojenec posvečen Bogu, odločen v duhovniško službo, in to v zahvalo, da je bil Bog prvorojenstvu izraelskemu čudovito prižanesel v Egiptu. Pozneje je bil Levijev rod izključno poklican v duhovništvo. Za to pa so se morali prvorojenci družih rodov odkupiti od duhovniške službe. To se je zgodilo 40 dni po rojstvu s tem, da je mati prišla v tempelj, ter opravila predpisano daritev. Premožnejše matere so darovale poleg gotovega zneska (pet seklov) v denarju še jagnje, ubožnejše pa po dve gerlici ali po dva goloba.

Po Mojzesovi postavi so bili pri vsaki judovski materi štirideseteri dnevi po rojstvu dečka, ali pa osemdeseteri dnevi po rojstvu deklice dnevi očiščevanja. Ko so ti dnevi potekli, smela je še le priti v svetišče, da jo je duhoven po predpisanem obredu proglasil za čisto.

Tudi Marija se je podverгла tem postavam, ne iz potrebe ali dolžnosti, ampak le iz pokorščine in ponižnosti. Sin Božji se ni imel odkupiti od duhovništva, ker je bil odločen v daritev in v najvišjega duhovnika v pravem pomenu besede Marija, najčistejša posoda Božjega Sina, ni potrebovala očiščevanja, ker je bila ravno po njem še bolj posvečena.

Iztočna cerkev je pri našem prazniku pred drugim jemala ozir na dogodbo z božjim Detetom; dala mu je značaj praznika Gospodovega, in ime: „Približanje Gospodovo,“ ker se je Jezus približal Simeonu, in „Darovanje Gospodovo.“

Zatočna cerkev pa se je bolj ozirala na Marijo; zato je ta praznik vverstila med Marijine, in mu dala ime „Očiščevanje Marijino.“

Ime „Svečnica“ je nastalo pozneje, in izhaja od tod, ker so v ta dan imeli obhode s svečami. V 11. stoletju so začeli v ta praznik blagoslovljati sveče, za službo božjo potrebne. Povod, da so ta god sploh praznovali s svetili, dale so besede Simeonove, ki jih je govoril nad božjim Detetom v tempelju: „Moje oči so vidile tvoje izveličanje, katero si pripravil pred obličjem vseh narodov, luč v razsvetljenje nevernikom, in v čast Izraelu svojemu ljudstvu.“

Kaj pomeni luč v cerkvenem bogočastju, o tem bomo govorili pozneje (§. 22). (Dalje nast.)

O liberalizmu.

Pogovor na železnici. — Prosto po italijanskem izvirniku priredil J. J.

(Dalje.)

V. Poglavje.

Molčala sva nekaj časa. Krasna pokrajina razprostirala se je pred nama in zadovoljno so se pasle najine oči na neoopisni prirodni krasoti. In da govorim po pravici, reči moram, da naju je tudi gerlo

bolelo od dolzega pogovora. Potreba je bilo nekoliko se opočiti.

Vlak je derdral strahovito urno zdaj skozi krasne loge in gozdiče, zdaj mimo vinogradnih goric, zelenih travnikov in rodovitnih polj. Brezštevilni kanali in vodotoči, mnoge reke; a vse to ne zadržuje železnega puhona kar nič. On vihra naprej, zdaj pa zdaj breščee zažvižga in hrôpe, kakor bi imel naduho. In domišljija človekova dervi istotako! Pred očmi Ti vstajajo mesta, prikazujejo se drugi rodovi in drugačni časi. Zamisliš se nazaj v preteklost in glej: čuješ in sanjaš...

„Rezzato,“ „Ponte S. Marco,“ „Lenato,“ „Eccoci,“ „Desenzano!“ Sprevodnikov glas še zadnje postaje mi berni po ušesu in že smo ob gardskem jezeru. In kako čudovita Ti je ta voda. Velikansk trikotnik, čegar jeden vogel se izgublja v daljavi med velikanskimi gorami, katerimi verhe krasi bela snežena krona že stoletja in stoletja. In njihova slika zercali se na sinji vodni poveršini. In na drugi strani velikanske, lepo obdelane ravnine, posute z belimi dvori in hišicami. Ob jezeru pa krasne letnice, parki, na vodi čolnichi in parobrodi. — O srečna Italija, če bi te ne terl kruti jarem ostudnega liberalstva!

Vlak hiti naprej in že se lesketá v daljavi Adiza, zvijajoča se kot strupena zmija! Ah, koliko misli porajalo se je pri tem v moji duši, ko sem se zamislil nazaj v pretekle lepše čase! — Krasen most, in v Veroni smo. — Blagoslovljeno mesto, zibelka velikega afrikankega misijonarja Msgr. Komboni-ja! — Ustavimo se samo dvajset minut. Toliko da se pokrepčamo z verčkom piva, a že hitimo dalje proti Vičenci in Padovi.

— Kje se ustavite Vi? povprašal me je odvetnik.

— Jaz zapustim vlak v Padovi in počakam zveze z Bolonjo, da se popeljem v Este.

— Bi se li ne hoteli ustaviti nocoj z menoj v Padovi in tamkaj prenočiti. Jaz moram radi necega opravka ostati tamkaj do jutri in...

— Ako želite...

— Jako ljubo bi mi bilo in bil bi Vam zelo hvaležen...

— Tedaj Vam lahko vstrežem. Meni se ne mudi posebno; in če pridem v Este en dan prej ali kasnej, na tem ni čisto nič. Z železniške postaje v Padovi berzojavil bodem, naj me pričakujejo.

— Tako je prav. Videla se nisva že toliko lét in sedaj se spodobi, da ostaneva skupaj, kar najdlje možno.

— Tudi jaz mislim takó.

— Večerjala bodeva, kar se najbolje da, v kavarni Pedrocclji.

— Kaj? V kavarno Pedrocclji pojdeva jutri; ste si že ogledali mesto samo?

— V Padovi sem bil že jedenkrat po opravku; toda muditi se nisem utegnil delj kot tri ali štiri ure.

— Tedaj si ogledava mesto jutri dopoldne, kar najnatančnejše mogoče, se vé, če boste imeli kaj časa.

— Gotovo ga bodem imel.

— Danes pa prenočiva pri nekem odvetniku, gospodu P., ki je že od nekda jeden najboljših mojih prijateljev.

— Mu li ne bomo neprilichni?

— Nikakor ne; še jako ga bode veselilo.

— Hvala lepa Vam tedaj.
 — Eh, kaj med prijatelji...
 — Je-li letá odvetnik katoličan?
 — Ves skozi in skozi, kolikor ga je.
 — Mislil sem si.
 — Kaj hočete? Similia cum similibus.
 — Umevam.
 — Jaz sam že take naravi.
 — Zató ste tudi zaprisegli vojsko liberalizmu prav do skrajnosti.

— Gotovo, meni se vidi zaslužno delo, če rešim kacega nesrečnega zaslepljenca njegovih zmot.

— Kakor ste tudi danes storili.
 — No, tega pač ne; Vam mojega pouka ni bilo potreba. Bilo je samo razgovarjanje kar tako za kratek čas. Sej vem, da ste bili že sami tega menenja, da je liberalizem največje zlo za človeško družbo.

— Gotovo, zaradi svojih pogubonosnih nasledkov.
 — Popolnoma resnično.

— Vendar krivda zadeva pred vsem one, kateri te posledice izvajajo.

— Oprostite: krivda je že započeta v principu samem. Iz liberalizma izvirajo vsa moderna zla: komunizem, nihilizem, socializem in sploh vsi taki izrodki najnovejšega časa.

— Te zveze mej liberalizmom in sličnimi pojavi našega društvenega življenja kot ste jih ravnokar naštel pač ne morem uvideti.

— In vendar je tako. Ako liberalizem, kakor smo videli povzroča svobodomiselnost, nemoralnost, se je-li čuditi da vzgaja tudi rudečkarje? Vzemite, človeku vero in poživinile ste ga. In ako je pozverinjen, kaj čuda če rabi surovo silo? Dajte ljudem vero nazaj in zopet bodejo mirno spavali.

— Brez vsake policije...
 — In brez vojakov...
 — In brez ječ.
 — In nastala bode prava pravcata zlata doba, o kateri peva uže Ovidij.

— Poglejte Španjsko, ni li bila leta dežela do pričetka našega veka vladarica svetá? — Odkar pa razjeda ostudni liberalizem oserče tako katoliškega naroda, kam je zabredla ta nekdanj takó mogočna država! Kedo se dandanes še zanjo zmeni? In Francija? Ni li stermoglavlja od leta do leta iz prekucije v prekucijo. Mar Vam je li neznan panamski škandal? — In Italija? Bolje je, da ne govorimo o svoji domovini.

— Dá, prav imate, bolje je da molčimo o nesrečni Italiji.

— Res, da molčimo, saj to so stvari znane vsakomu, ki živi v Italiji. — Liberalizem je otrov, ki ostruplja narode, liberalizem je kuga in po pravici zove ga nek sloveč španski pisatelj krivoverstvo devetnajstega veka, ki se polagoma pod najlepšo krinko širi med ljudstvom, dokler ni popolnoma otrovano in okuženo.

— Le nikar se takó ne razgrevajte, prlpomnil je odvetnik smeje, saj ste me že spreobrnili.

— Nasmejal sem se tudi jaz in odvernili: Vidite, nekatere stvari se mi zdé tako jasne in tako očitne, da ne morem zapopasti, kakó to, da jih vsi ne sprevidijo. Zato raj me popade vselej sveta jeza, kedar slišim takozvane naobražence kričati: Svoboda, svoboda in nič drugega kot svoboda. Zdi se mi, kakor

bi slišal slepce klicati: barva, barva, — pisana, bela, zelena!

Odvetnik se ni mogl zderžati glasnega smeha in pristavil je: „Prav imate! Za marsikoga bi bilo boljše, da se peča s svojim rokodelstvom ali sploh s svojim poklicom, kot da čenča o stvareh, katerih ne razume.“ (Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Maribor. (Postni pastirski list lavantinskega knezo-škofa.) (Dalje.) Zvest sin matere cerkve in junaški branitelj dične naše Avstrije je bil slavni general Lavdon, ki je lepo živel in še lepše umrl. Ko je namreč sivolasi junak leta 1790 v Novem Jičinu na Moravskem naglo zbolel, povabil je brez odlaganja vojaškega duhovnika, naj ga obiščejo. Ko so mu slednjo popotnico prinesli, molil je na glas in klical: O moj Bog, daj mi potrebnih moči, da še tudi zaduji boj srečno prebijem! Nato pa je dejal svojemu zdravniku: Prijatelj moj, povejte mi resnico in nikar mi je ne prikrivajte, ker se smerti ne bojim. Zdravnik mu žalosten razodene, da je vnetje prehudo in da vsa zdravila njegova pomagati ne morejo. Lavdon mirno odverno: Moram torej umreti; bodi Bogu vse izročeno! Potem je naročil, naj vstopijo vsi njegovi domači služabniki in pričujoči častniki. Ko so se zbrali okoli postelje, nagovoril jih je tako-le: „Nikar se ne dajte motiti hudobnim blebetečem, ki tajijo živega Boga. Jaz trdno verujem v pravičnega Boga, ki dobro plačuje in hudo kaznuje. To vero mi je krepko poterdila moja lastna skušnja.“ Po teh besedah si je dal zgavje popraviti tako, da je v postelji bolj sedel, ko pa ležal in nato je govoril dalje: „V resnici, brez strahu božjega ni poštenja in ni pravičnosti, pa tudi ni serčnosti in pravega junaštva. Zato vam svetujem: Bojte se Boga tudi v svojih svetu prikritih dejanjih, ravnajte s svojim bližnikom vselej pošteno in blagotno. Nikar ne zapuščajte peta resnice in pravice, četudi vam pojde še tako malo po vaši volji.“ Taki nauki v taki uri iz takih ust govoreni so serca vsih pričujočih najglobeje ganili. Knez Ligne je od same žalosti obnemogel in ihteč se je čez mizo sklonil, ker stati ni mogel. Tudi vsem drugim so se goste solze udirale po bledih licih. „Pa zakaj jokate, ko me vidite umirati, vpraša general tolažljivo?“ Mi jočemo in bomo jokali, ker se vi, naš dobri oče, poslovljate od nas, odgovori maršal Bother. Lavdon mu odverne rahlo: Ljubi moji! Vaš oče je Oče nebeški, jaz sem pa le slaba stvar. In ta vaš Oče je vsemogočen in vas more tudi v prihodnje braniti! Na to je oslabei nadmaršal ogovoril vojaškega duhovnika, rekoč: Čujem, da meščani za mene molijo; bodo li še dolgo molili? Odgovor se je glasil: Mohli bodo tako dolgo, dokler visoki gospod ne ozdravite. To je Lavdonu dobro djalo, da je ves ganjen rekel: „Sporočite vsem prebivalcem mojo zahvalo in povejte njim, da bodem tudi jaz za nje molil. O blago ljudstvo, ki za mene tako goreče moliš! Nisem zaslužil tolike ljubezni. Potolažen zapustim ta svet.“ Poleg bolnikove postelje je klečal sestríc njegov in je mlo zdihoval in jokal. Temu je rekel umirajoči stric: „Vstani, bodi mož in dober kristjan. Ljubi Boga, ne žali bližnjega, cesarja pa spoštuj.“ Po tem opominu je Lavdon še vse odpuščanja prosil, če bi bil

komu kako krivico storil, in pa poprosil jih je, naj malo odstopijo. Sedaj je zbral še svoje zadnje moči, da je v goreči molitvi še enkrat zahvalil Boga za vse dobljene dobrote in da je svojo dušo njegovi milosti priporočil. Tako je umerl dne 14. julija 1790 ta kerščanski junak in najslavnejši vojskovodja svoje dobe. (Wiener Zeitung 11. Juli 1890). O kako vzvišena naprava je sv. katoliška cerkev, ki nas uči in vadi, čednostno živeti in zveličano umreti! Izpolnjujmo prav vestno njene zapovedi, očiščujmo in posvečujmo svoje duše po vrednem prejemanju sv. zakramentov! Delajmo s cerkvenim postom vredno pokoro za svoje grehe in pomagajmo bližnjemu radi v njegovih težavah, dušnih in telesnih. Posvečujmo se na vse sile, ker je to naš poklic in namen, kakor uči sv. Pavel, ko piše blagim Tesaličanom: „To je volja božja: vaše posvečenje!“ (I. Tes 4, 3).

Pa kakor je naša sv. cerkev po svoji svetosti veličastna vstanova božja, tako je tudi po blagoslovnem pospeševanju kerščanske omike med svetom. Pač neizmeren je blagoslov, ki se razliva čez vso zemljo iz sv. katoliške cerkve, katera je Kristus, še vedno živeč i. delajoč na svetu. Kar je ljubo solnce za žitno polje in vinske gorice, to je sv. cerkev za ves človeški rod. Tukaj pa nimam v mislih tistih neprecenljivih milosti in dobrot, ki se kristjanom po presveti daritvi in po sv. zakramentih delé in brez katerih ni moči zadobiti odpuščanja grehov, mirne vesti in pa večnega življenja, tu mislim le one brezštevne dobrote, katere je prejel človeški rod v obče iz radodarnih rok katoliške cerkve. Glejte, ljubi moji! Evropa je najbolj napredovala v pravi omiki in prosveti, takó da je že delj časa vir omike in napredka za ostale četiri dele svetá. Od kod prihaja to? Od sv. cerkve. Znano je, da so bili sedanji evropski narodi pri svojem dohodu v sedanja bivališča pravi divjaki, vsmiljenja vredni. Kdo jih je učil, Boga spoznavati, pisati in brati, polja in vinograde obdelovati, npravno in vzajemno med seboj živeti? Kerščanski misijonarji, poslani od rimskega papeža, so bili naši prvi učitelji. Vsak narod evropski ima svoje apostole, ki so mu prižigali luč sv. vere in prave kerščanske omike. Nemce je učil sv. Bonifacij, Angleže sv. opat Avguštin, Irce sv. Patricij, Dance in Švede sv. Ansgar. In kdo je učil Slovence Boga spoznavati, njemu služiti in se po tej službi zveličati? Ali ne Solunska brata sv. Ciril in Metod, katerih apostolsko delovanje so sv. oče Leon XIII. prelepo opisali v okrožnici „Grande munus“, izdani dne 30. septembra 1880, s katero so tudi njiju praznik povišali in ga raztegnili na vso cerkev! Kerščanski misijonarji so se prvi jeli ustavljati robstvu, učeč, da smo vsi otroci božji in da se z ujetim sovražnikom ne sme ravnati, kakor z neumno živino. Oni so ženo povzdignili na tisto stopinjo, na kateri stoji sedaj, ko je gospodarjeva tovarišica in ne njegova sužnica, kar je bila poprej. Oni so uterdili sv. zakon, ker po Jezusovi besedi človek ne sme ločiti, kar je združil večni Bog.

(Dalje nast.)

Zvonček sv. Jožefa iz Prjedora v Bosni. (Veliki teden.) Prav redko kje v tukajšni katoliški cerkveni okrajini se v cerkvah obhajajo svete, velepomembne, serce pretresljive bogoslužne cerkvene opravila sv. velikega tedna poslednje tri dni 40danskega posta. Enako redko kje je ganljiva naprava Božjega groba.

Neka mertvičnost in prejšni običaji in zadržki, koji so bili za časov turškega gospostva v Bosni pred okupacijo po Avstriji, so tega krivi. Sedaj teh zadržkov ni, ali ubožnost in zastarani običaj s tako težko z dobrim nadomešča.

Rimo-katoliški kristijani nove župnije sv. Jožefa v Prjedoru imamo to milost in srečo, da se v cerkvi naši častito in verno-pobožno opravlja visoko-sveto cerkveno bogoslužje sveti veliki teden, ter se postavi častitljiv Božji grob. Da pa imamo vse to, ste mnogo k temu pripomogli miloserčni rimo-katoliški slovenski dobrotniki in dobrotnice, naši bratje in sestre po veri, Cerkvi in narodu, in to osobito iz slavne biskopije ljubljanske z milodari, da se je za moglo vse potrebno napraviti. Hvala Bogu! Vam pa stoterno povernite Jezus, Marija, Jožef! Z velike hvalnosti smo svete velike dni zbrani v cerkvi skupno in javno iskreno molili za Vas.

Veliki četrtek so obilno pristopali verniki k mizi Gospodovi in prejemali večno Ljubezen, živega Boga, Kristusa Jezusa pod podobo kruha. Po veliki službi božji bil je prenos Najsvetejšega v lepo ozaljšano in razsvitljeno zakristijo. Ves čas dneva dohajali so verniki molit in častit najsvetejši Zakrament.

Veliki petek oltar, mensa černo oblečena, od verha do tal in počez z zagrinjalom zagernjena, na kojega sredinji je bil velik bel križ, in od 9. ure do 11. ure dopoldne veršili so se sveto ginljivi cerkveni obredi in bogoslužje.

V zakristiji, ktera je sama na sebi slična Božjemu grobu v Jeruzalemu, napravili smo krasni in veličastni Božji grob iz podarjenih cerkvenih stvari, koje bile so vkusno in umetno, sv. grobu primerno sestavljene; tako smé se reči, da vsaki veliki cerkvi dostajal bi se ta Božji grob.

In, ker je bil skaloviti grob Gospodov v vertu, smo tudi mi okolo sv. groba nastavili lepih cvetlic, zelenih germičev in drevesic, tako je bil Božji grob v sredinji cvetočega in lepo zelenega verta; 56 luči v lepih svetilkah in z razno barvanimi steklenimi krogli je vzvišeno razsvitljavało sv. Grob. Okolo grobišča, kjer je bilo presv. Rešnje Telo, je krasna „arka“, častni vhod; vsako stran pa lepa „piramida“ s pozlačenimi verskimi „simboli“ in vse nastavljeno s svetilkami. Okolo sv. groba pa bliščeči se pozlačeni solnčni žarki.

V večjo lepoto in dostojnost Božjega groba letos so zopet obilno pripomogle neveste Kristusove pri cerkvi presv. Trojice v Ljubljani, osobito pa z dvema velekrasnima zlato-tkaninskima, po 4 metre dolgima pregrinjaloma, obrobljena s srebernimi čipkami, koja sta umetno razporedjena zlato-solnčno svitlo in bliščeče obdajala sv. grob; sedaj pa krasita jedini in glavni oltar v cerkvi.

Popoldne ob treh slovesen sv. križev pot, potem molitve. Brez nehanja je verno ljudstvo dohajalo k Božjemu grobu pobožno molit, častit, hvalit in ljubiti križano Ljubezen — Boga-človeka, Odrešenika svetá, bivajočega v častnem grobu, in to do 11. ure v noč. Pa ne samo verni katoliki, nego tudi mnogoštevilno dohajali so kerščani iztočne razkolne cerkve, k Božjemu grobu v naši cerkvi in so spoštljivo verno se klanjali Kristusu in Ga molili, pa tudi darove dajali; sveto-ganila jih je lepota in čistost Božjega groba in velepomembni verni rimo-katoliški cerkveni pobožni obredi.

Istinito krasno, cerkveno častito olepšali in opravili smo veliko saboto ubogo cerkvice. Stene prezbitorija vkusno in raznoverstno obložene po običaju rimskem; vsaki podarjeni tkaninski koscec nam je prav in dobro došel; čudili bi se, ko bi vidili, kaj vse se da v vzvišeneje cerkvene lepote napraviti, ako je veselje in znanje za to.

Treba je pravoslavcem, razkolne iztočne cerkve kerščanom, da vedno več, bolje in popolnje spoznavajo vseobčo rimsko Cerkev, nje vero, bogoslužje in nas rimo-katolike; toda biti moramo pravi, živoverni, pošteni, dobrodušni in čednostni katoliki; ne pa le kerščansko-katoliške skaze, drugovercem v spodtiko in pohujšanje, iz česar povzemajo sum in krivo sodbo, češ, da Cerква in vera naša ni čista, ne prava.

Slavno od smerti vstajenje Gospodovo obhajalo se je veliko saboto na večer ob 6ih. Med sv. cerkvenim slavno-častitim petjem velikonočnih pesem in molitvijo sv. rožnega venca šel je slovesni katoliški obhod po glavni ulici, večino drugoverskega mesta. Omeniti pa moram, da mnogo dostojniji, verno-pobožnejši in mirnejši, nego se to godi v mnogih, skorom povse katoliških mestih. Razkolni kerščani se vsi odkrijejo, delajo poklone sv. podobam na cerkvenih zastavah in Najsvetejšemu pod nebesom. Mahomedci mirno stoječi, osupnjeni in začudeni dostojno gledajo sveto, verno kerščansko slavi. Vse to viditi, vernega katolika gane v dušo in veselja svetega ronijo solze iz oči O kako žalostno, nedostojno in Boga žalno je pa, o takovih slovesnih obhodih, v mnogih, večino katoliških mestih, zbog slabovernih in malovernih zjalastih po imenu katoličanov!

(Konec nasl.)

Iz Amerike. Stillwater, Minn. U. S. A. 25. sušca 1893.

Prečastiti, ljubi mi gospod!

Dolgo časa že berem podučno stvarino drage mi „Zgodnje Danice,“ in sedaj, če je Vam ljubo *) lahko natisnite nekatere verstice mojega pisma iz daljne Amerike

Dosedaj sem oskerboval dva misijona slovenska tukaj v Minnesoti, — faro sv. Antona in pa sv. Štefana; sedaj so pa č. g. o. Roman Hemar O. S. B. nekaj mojega dela prevzeli, mene so pa poslali tukaj sem na Stillwater, kjer bom vsaj za nekaj časa imel nemško faro tega mesta.

Imamo tukaj razun družih znamenitosti, „hišo za izvoljene,“ t. j. kaznilnico za našo državo Minnesoto. Njeno prebivalstvo šteje 317 moških oseb

Amerikanec po svojem značaju je velik prijatelj novosti, novih iznajdeb. Kar se nekaterim imenitnejšem zdi nekoliko koristno, posebno ako dobro nese peneze, kaj naglo se mora pričeti, ni drugega, je vsaj draga skušnja. Gojenci naše kaznilnice izdajajo svoj časopis, vsak teden izhaja. Znanosti zato imajo dovelj, ker jih naše nejeverske šole dosti izrede za te nesrečne hiše.

Ravno v kratkem so naši slavni možje, ki nam postave kujejo v Št. Pavlu, poterdili predlog jako vgođen za prebivalce naše kaznilnice. Kdor se pol

časa svoje obsodbe pošteno obnaša, je spušččen iz hiše in postane na pol prost. Nadzorstvo tega doma mu dobi gospodarja, službo, in tam dela in služi kakor vsak drugi prosti državljani. Vsak mesec mora pa nadzorniku kaznilnice pisati, da skaže svojo podložnost. Huda je pa lahkomišljenemu, ki se v tem stanju (novicijatu) zopet pregreši zoper deželne postave. Takoj mora iti nazaj v zapertijo in tam odslužiti ves čas, začeni tam, kedar je bil izpuščen. Tako mislijo modri Amerikanci, bodo uboge hudodelnike nagljeje poboljšali.

Naša opatija, hvala Bogu, berhko cvete pod vodstvom slovenskim Odkar so mil. gospod Bernard Ločnikar naš opat, se vedno množi število dijakov, zlasti takih, kateri se pripravljajo za sv. benediktinski red. Težavne so razmere sicer, ker se za redovni stan le bolj mladenči revnih staršev oglašé, ktere moramo z vsem potrebnim preskerbeti; vendar veseli nas močno, ako te krepke moči obrnemo in napeljemo za sveto misijonsko delovanje.

Ravno sedaj so mil. gosp. opat Bernard Ločnikar na poti proti Rimu. Pridejo tudi na Kranjsko, kjer Vas preč. gosp. gotovo obiščejo. — Sveti Oče so opate vsega sveta povabili v Rim zaradi tehničnih zadev našega reda. Drugo nedeljo po Veliki noči se bode blagoslovil vogelni kamen novega „Anselminišča.“ To je koleg za benediktinski red, da samostani tega reda svoje duhovne tje pošiljajo za višjo omiko. — Pri tej priložnosti se bode posvetovalo in določilo o imenitnih zadevah našega reda. Naš skerbni opat bodo tudi več benediktinskih opatij obiskali, da opazujejo dotične samostane in vidijo, kaj nam je še popraviti, zboljšati v dušnem in časnem oziru. Tukaj je še vse novo in se vedno še kaj novega pridevle. Okoli Binkošti pridejo na Kranjsko. Nekaj časa ostanejo v Šmartnem pri Kranju, kjer je to njih rojstni kraj, za nekaj dni pa tudi pridejo v belo v Ljubljano. Obiščejo tudi gotovo Alojzijevišče, ker so nekaj bili gojenec dobrotnege vstava in ker so v dobrem znanji s preč. g. Tomažem Zupanom.

Ako kateri misli, da ima poklic za sveti in starodavni red sv. Benedikta, in želi biti v pomoč Slovincem. Indijanom in drugim narodom v mladi Ameriki, se lahko sedaj pri mil. gosp. opatu oglasi. V Rimu je njih stanovanje — Colleg. S. Anselmo. Romae, Italia. — V Ljubljani pa, upam, vsak pride do njih po sredstvu preč. g. kanonika Luka Jerana ali pa preč. g. Tomaža Zupana.

Naš mil. gosp. opat imajo veliko zaupanje do svojih rojakov; seveda, sami so priča, koliko so vneti slovenski duhovni storili v obširnih misijonih v Ameriki.

Sedaj nas je Slovencev v samostanu sv. Janeza sedem z opatom vred; šest je duhovnov in eden se za to pripravlja. Drugače so pa naši redovniki različnih narodov; jezik, ki nam obče služi, je angleški. Opatija ima 65 duhovnov, 16 klerikov, in okoli 40 bratov. — To le, veleč. mi vrednik, mislil sem, bi ne bilo odveč, ako prinese Vaša „Zgd. Daninica.“ Tako bodo vsaj prijatelji in sošolci mil. gosp. opata zvedeli, kje jih lahko obiščejo. — Vaš ponižno vdani sluga v Kristusu.

O. Ciril Zupan.
benediktinec.

Kalkuta. (Sin staršem. Lepote na tujem budijo otožnost po domu. Velikonočna spoved. Kaj so ubili na lovu...) Predragi mi starši! Pervo vas prav lepo po-

*) Ljubo in preljudo ter Vam 1000krat Bog plati za tako tehni dopis; tako pa tudi drugim v Ameriki, ki ne pozabijo „Danice“ in Slovencev!
Vr.

zdravljam in upam, da vas bode moje pisanje dobilo pri naj boljšem zdravju. Naznanjam vam, da smo se od Bombeja odpeljali in dospeli v portugalski pristan „Goa;“ tam smo ostali 3 dni in smo se peljali nazaj v Kolombo. V to mesto sta prijadrala dva vojna broda, eden angleški in drugi ruski; pa nobeden ni bil tako lep, kakor naš. Čez 4 dni smo odjadrali v Trinkomali; tam so bili 3 angleški vojni brodovi in na enem je bil angleški admiral. Tako prijaznega kraja do zdaj še nisem videl; prebivalci so: Zamurci, Amalajci, Kinezi, Indijanci; meni je serce tergallo, ko sem ven prišel, tice so še lepše prepevale kakor doma, in ribe na obrežji niso bile nič plašne, ceste prav lepe, drevje polno plemenitega sadja. Meni pa je vse žile kerčilo, zjokati se mi je bilo, ko sem se pri vseh teh lepotah spomnil na dom, in strašno hudo mi je bilo pri sercu. Rekli bode, zakaj? Vi, premili starši, ste mi preveč vtisnjeni v sercu; koliko misel pošiljam na Vas, predragi mi oče in mati; pri vsakem sklepu, ki ga namerjam zveršiti, me ustavljajo vaši premili obrazi, — koliko tisučkrat na dan se spominjam na Vas, brata in sestro, ... ne bom Vas mogel pozabiti, dokler me zadnji val ne pokrije in ne potopi v globočino morja!

V tem lepem kraju, predragi starši, sem bil tudi pri spovedi in pri sv. Obhajilu (za velikonočni čas). Kerščeni divjaki imajo namreč tukaj malo cerkev in enega misijonarja, ter je od našega broda šlo nas 65 mornarjev in naš mornaski kaplan v cerkev, tam smo opravili (velikonočno dolžnost), naredil nam je tudi pridigo za veliko noč in maševal, in potem (po opravljeni spovedi in sv. Obhajilu) smo se vernili nazaj na barko...

V Trinkomalu sem šel tudi z oficirjem na lov, ter so ustrelili veliko tičev, grozno veliko kačo in eno opico. Parobrodni lajtenant pa je rekel, da ne bo nikdar več vse žive dni opice streljal, in res, veliko opic, kakor pri nas pesov, nam je nasproti prihajalo, pa nismo nobene več ustrelili. Ta opica, babica, je sedela s svojim mladim na drevesu, lajtenant ustrelil, in v prvem trenutku se opica še zmečila ni, pa kmalo je videla, da ji je začela kri teči, — mala opica je začela kričati in tiščati rano starki, ktera se je splazila še sama z drevesa in je potem poginila. Mladop opico imamo na ladiji in jaz sem ji dal ime Trancka.

Včeraj, 1. sušca, smo dospeli v Kalkuto in tu ostanemo en mesec; 1. aprila pride zopet princ in odjadramo v Kino. (Op. To pismo je prvo, — ono v zadnjem listu je bilo drugo, po zmoti zamenjano. Vredništvo.)

Vaš hvaležni

Martin.

Sv. vera in njeno spolnovanje dela človeka veselega.

Misijonski listi, n. pr. „Kathol. Missionen,“ prinašajo večkrat podobe, slike izmed divjakov. Opazuj pa podobe taci, ki so že kristjani in primérjaj z onimi, ki so še pogani, brezverci, in čuden se ti mora zdeti razloček obrazov. Poglej n. pr. v ravno omenjenih listih podobo „Kerščanska družina v Pulu-Pinang-u“ in čudil se bodeš,

kako silo prijazni so tukaj vsi obrazi, kjer je družina kerščanska. Primeri s temi druge slike poganov ali sicer brezbožnikov, kako so odurne!

Kaj pa po olikanih deželah?... Skoro bi marsikterim z obraza bral, če je opravil veliko noč. Obhajilo, ali ne?

To bodi „meditacija“ tudi kakemu „nekaterniku,“ ki se huduje nad spovednimi listki za veliko noč. Ta reč pač ni brez pomena: človek mora imeti priganjavca, brez kterega bi velikokrat svojo naj večjo dolžnost zanemaril — sam sebi v škodo. Taki priganjavec je tudi spovedni listek.

Razgled po svetu.

Rim. Ogerskih romarjev 230 se je pripeljalo v petek, 7. t. m. v Rim; bili so pred sv. Očetom 10. t. m. — Med drugimi so se pripeljali poslednje dni v Rim: škofje iz Briksna, Linca in Maribora — Aichner, Doppelbauer, Napotnik. — Med veliko množico slovenskih romarjev, ki so v ponedeljek ob 2h popoldne odrinili iz Ljubljane, je iz Kranjskega 27 duhovnov, med njimi tudi č. P. Angelik Hribar.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali traven (april.)

a) Glavni namen:

Terdno kerščansko upanje.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Dalje.)

Sploh pa je prišel Bog našemu naravnemu upanju na pomoč v ravno tako nezmotljivem razodetju in nam je obljubil nadnaravno srečo v večnem življenju kjer je onim, ki ga ljubijo, pripravil, kar nobeno oko ni videlo in nobeno uho slišalo in kar ni prišlo v nobeno človekovo serce. In ko je zgubilo človeštvo po grehu to upanje, dal nam ga je obilno zopet po Jezusu Kristusu.

Ali kakor tudi je tako terdno in lepo upanje kerščanstva, vendar — to je pregreha našega časa — se od dne do dne bolj pozablja; nasprotno ravno tako neumno kakor sramotno gučanje nekatoliških socialistov (rudečkarjev) nad svojimi pogubljivimi učinki pridobiva pohvalo. Ogoljufa vernike svoje za večno življenje, ne da jim more dati le zemeljske sreče; nasprotno poveča in dopolni njih zemeljsko nesrečo; kajti ona popolnoma ogreni reveže, ki so tako dragi Gospodovemu sercu, ter kljuje z največjo silo v njih sercih; odvzame jim tolažbo kerščanskega upanja in na ta način resnično neprenašljive napravi njih bolečina. Kruto živalsko veselje je največje dobro, kterega jim stavi pred oči; to doseči, to vživati bi tudi revež imel za svojo najsvetejšo pravico, in karkoli ga na tem ovira, za najhujšo krivico. Tako napolnjuje ga divji nauk z nespravljamim sovraštvom, z zavidnostjo do bogatinov in posestnikov, z jezo do

vsakega obstoječega reda, ki ga ovira, kakor misli, vrvnati pravično delitev. To vodi k prevratu, ki se povsodi pripravlja in ki preti prodreti od vseh strani. Ta jeza se tudi v kervi in razvalinah ne bo dala potolažiti, kajti nikoli ne bo dosegla svojega cilja, to je, nebes na tem svetu; ovire, ki temu nasprotujejo, nikoli ne bodo prenehale. Akoprav nastane po posameznih krutih činih kratek odmor, vendar bo v kratkem, danes ali jutri, plamen zopet izbruhnil, razun ako znato spoznajo in ne iščejo na zemlji več, kar se na zemlji najti ne dá; razun, ako pogled svoj oberno slednjč zopet kviško v kerščanskem upanju.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni.

18. **S. Vikterp.** Ohranitev kat. posestva med krivoverci. Hamburg. Nerske zadeve na severnem Českem. Tovarniški delavci.

19. **S. Elfeg.** Navdušenje duhovnov za pospešitev češčenja božjega Serca. Važne skušnje.

20. **S. Viho.** Terpljenje sv. Cerkve na Ruskem. Oropane nune na Italijanskem. Dobra rešitev važnih vprašanj življenja. Dijaki.

21. **S. Anselm.** Duhovska in deška semenišča. Znanstveno podjetje. Ukrotenje prežive nravi. Življenju nevarna dela.

22. **S. Soter in Koj.** Težavne zadeve mnogih moških in ženskih redov in kongregacij. V nevarnosti bivajoča kerščanska mladina, ki se ima učiti rokodelstva. Na očeh bolni.

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe — Preganjana katoliška Cerkev na Ruskem. — Spreobrnjenje nesrečnih prostomisljakov, posebno nekega mesta. — Terpeči kmečki stan. — Obvarovanje šolske mladine pred slabimi izgledi in spotikljivim branjem. — Sestra priporoča bolnega brata za zdravje. — Vgodno vreme za poljske pridelke. — Mladeneč za srečno izvolitev stanú na priprošnjo sv. Antona Pad. — V glavi bolna oseba priporočena v molitev za zdravje na priprošnjo N. lj. G., sv. Jožefa in sv. Antona Pad. — Pomoč v neki zadregi na priprošnjo sv. Jožefa in sv. Antona Pad. — Družina v naj hujši zadregi za pomoč.

Listek za raznoterosti.

Preblagi gosp. župnik Vinc. Majer previden s svetimi zakramenti, je v Zalogu pri Cerkljah veliki petek umerl. Na velikonoč bil prav slovesno pokopan. 10. t. m. je bil za njim osmi dan na Brezovici in v Cerkljah. 11. t. m. pa v Selcih. Že to kaže, kakošen poštenjak in kako obče ljubljén je bil ranjki, med drugim tudi velik dobrotnik naših dijakov, katerim bodi gorko priporočen v molitev. Rojen je bil v Kranji l. 1823, posvečen 1846, potlej kaplan in katet, župnik v Selcih in na Breznici, v pokoju v Zalogu. Bog mu daj večni mir!

Na Blokah je preč. g. župnik Janez Kaplenek umerl 6. in Segat. m. je bil pokopan. Njegovo poslednje lepo delo je prezali marimorni veliki oltar R. I. P.

Preč. g. Janez Sušnik je bil 13. t. m. v škofovi kapeli vmeščen na Schüffersteinov kanonikat.

Vincencijeva družba obhaja 2. nedeljo po veliki noči svoj društveni praznik s popoln. odpustki po spovedi in sv. Obhajilu. Služba božja s skupnim sv. Obhajilom bo o poli 7ih. popoldne ob 7ih občni shod tudi v Marijanišču. —

V četrtek, petek, soboto po 2 nedelji po vel. noči bodo duhovne vaje za družbo Vinc. pri sv. Florijanu, zjutraj ob 6ih govor in sv. maša; zvečer ob 7ih govor z blagoslovom. Povabljeni so prijazno ne le družbeniki, ampak tudi drugi.

V Serbiji kakor pišejo, je bil te dni hud potres, ki je terpel 15 sekund. V nekterih krajih je zemlja počila in siva masa je lila iz zemlje. Kraja Popovič in Svilanjac sta skoro razdjana, ljudstvo je bežalo na polje; strah grozovit. Okrožni sodnik v Jagodini je bil pod hišnimi podertinami pokopan. Potres se je dva dni ponavljal.

Ne pregledati! Lavdonova smert je v današnjem koscu pastirskega lista pod napisom: Maribor. To naj posebno zvesto čitajo vojaki, katerim pride „Danica“ v roke, pa mladenči, zlasti kateri imajo vojaki biti, in vsi, kateri spoštujejo Lavdona junaka!

Dobrotni darovi.

Za dijasko mizo: Č. g. župnik Fr. Jarc 2 gld. — Preč. g. prof. J. Dolenc 5 gld. namesto venca za 1 sorodnika, da naj bi dijaki molili zanj. — J. D. 50 kr. — Neka družba po č. g. A. K. 2 gld. — G. J. 1 gld. — Č. g. kapl. Jan. Pfajfar 5 gld. — Č. g. žup. Jan. Karlin 5 gld. — Č. g. žup. Fr. 1 gld. 30 kr. — Č. g. žup. Jan. Tavčar 5 gld. — Č. g. žup. Al. Stare 5 gld. — Nekdo 5 gld. — Najden denar v K. ul.

Za sv. Detinstro: Po preč. g. kan. J. Rozmanu 10 gld. — Č. g. žup. Jan. Tavčar 5 gld. — Č. g. adm. P. Bohinjec 35 gld. — Zasip po č. g. žup. 8 gld. 70 kr. — Č. g. kapl. V. Steska 31 gld. — Č. g. žup. Gr. Jakelj 6 gld. 20 kr. — Č. g. župn. Ignacij Podobnik 4 gld. 40 kr. — Č. g. prof. Anton Kržič 17 gld. 20 kr.

Za varhe Božjega groba: Sv. Katarina Topolu 5 gld. — Č. g. žup. Jož. Gerčar, od S. Trojice 1 gld. 59 kr. — Smlednik po č. g. žup. 4 gld. 66 kr. — Nekdo 5 gld. — Po preč. g. dek. Mat. Kožuhu, Stara Loka 8 gld. 40 kr.; Trata 5 gld.; Poljane 4 gld.; Sv. Leonard 3 gld.; — Reteče 2 gld. 60 kr. — Č. g. župnik 2 gld.

Za Detoljuba: T. g. Greg. Jakelj 5 gld.

Za sv. Očeta: Smlednik po č. g. žup. 7 gld. 34 kr.

Za afr. misijon: Smlednik po č. g. župniku 3 gld. — Č. g. žup. Jan. Tavčar 2 gld.

Za cerkev v Ternji: Č. g. župnik Fr. Jarc 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: G. Jož. Šular 4 gld. — Neimenovana v zahvalo 1 gld. — Tretjerednik v Vipavi po č. g. Rajčevicu 12 gld.

Za razširjanje sv. vere: Po preč. g. prof. dr. J. D. 2 gld. 10 kr.

Za cerkev v Zürich: Č. g. žup. Fr. Jarc 2 gld.

Za brat. S. R. Telesa: Č. g. žup. Tavčar 7 gld. — Marija Verčič 1 gld.

Za Marijanišče: Čast. g. župnik Fr. Jarc 2 gld. — G. Jož. Šular 2 gld.

Za misijon v Soloniku: Č. g. žup. Fr. 2 gld.